

Tiếng hú giữa đêm khuya

Tác Giả: BS Trán Quý Trám
Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 19:57

Một trong công nhân thợ y Công Sở n mặt hốt tình ngổ ngi, ngay công đống bào, dân tộc mình.

Tiếng hú giữa đêm khuya

Bác sĩ Trán Quý Trám

Kính tiếng các bạn tù tôi trong giam AN ĐáM -Quáng Nam.

Một buổi tối mùa đông cách đây vừa đúng 31 năm. Lúc đó tôi đang bị “cởi táo” trong trại giam An Đám, cách thành phố Đà Nẵng khoảng 50 cây số theo đường chim bay... Tôi còn nhớ rất rõ, đêm đó trời mưa, mưa tầm tã, ngoài trời tối đen, tiếng gió thổi như thổi rít lên tiếng hái, len vào hai tai của chúng tôi như tiếng ma quỷ kêu khóc ngoài khu nghĩa địa bên kia sông Đái. Chúng tôi: anh Thọ -Trung úy Công nhân sát đác biệt, anh Lâm -đoàn trưởng xây dựng nông thôn, anh Kiên -phó quản trại, và tôi vừa mới bị giải giao vào đây trại giam cho Công, Đà-Náng.

Ngoài tôi ra, các anh kia tôi không rõ các anh số trại và loái gì, riêng anh Lâm lúc bắt bắt, khai là làm nghề Y tá. Tôi công thợ anh biệt gì chuyên môn, mà công há mát như nhân công số phận là anh trình báo với công an xin một con gà còn sống, xé làm đôi đang còn máu me, đáp lên bếp. Kiên quản nhân viên chốt. Anh còn nói: “Tôi chia bạn cách này công sự rất nhuáng”. Công an tin nên để anh làm trại máxá với chúng tôi. Tính từ khi tôi nhập trại Đán nay đã ba tháng, có 5 người chốt: 3 bị chốt vì sự rét ác tính, hai người chốt vì kiát số.

Tính ra anh đã mất công thợ 5 (năm) con gà để lo chia bạn cho những người xa uá kia, những kẻ quản như quý vừa bắt, công ai còn sống. Tất cả năm người đứng theo nhau sang bên kia sông Đái. Chúng tôi không dám ăn lấy con gà đã chốt. Anh Lâm thán nhiên rô-ti lấy miếng thịt gà béo ngáy trên lò bếp bếp than mà chúng tôi dùng để nấu nước luộc kim tiêm. Anh đã ăn như miếng thịt gà nướng áy thát ngon lành...

Tiếng hú giữa đêm khuya

Tác Giả: BS Trần Quý Trâm

Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 19:57

Tôi không sợ một chút về trầm Y- tế: không cần tôi là bệnh nhân gì. Tôi, là người không nghi ngờ anh Nguyễn Diêu hiện đang ở Úc. Thuộc men kim cương do tôi đem lên và chỉ có một ít cần trầm xá, nhưng phần nhiều là thuộc nam như Xuyên Tâm Liên (chứa Cúm cúm). Một lon uống 10 viên, cần ngày 30 viên, uống xong no luôn. Đau bệnh thì có viên R&a. Nó giống như Alixir Paregorique, uống đến 3 hay 4 viên thì cần tuồn sau mới đi restroom được. Loại thuốc này có khả năng gây nghiện nên sẽ từ hình sẽ nghiện xì ke thuốc hay thì khai bệnh đau bệnh tiêu chảy để xin thuốc uống cho đến cần nghiện

Trầm trầm là chỉ Năm công an, trình độ văn hóa lớp I. Thuộc tây chỉ chỉ biệt Tetracycline 250mg mà thôi. Do đó, người tù nào mà công an kêu là n& máu nhiều về nhân dân thì dù về thì có bệnh nhiêm trùng nặng đi nữa, chỉ năm cũng nói về tôi: "Anh chỉ cho anh X một viên Tetracycline 250mg/ngày mà thôi". Có trầm như anh Y, chỉ khu trầm như qu&n Duy Xuyên, cần bệnh Trung tá, đi lao động bệnh g&ch đè đập máu ngón tay, đến lâu về thì bệnh loét, nhiêm trùng nặng vì không có thuốc, chỉ được băng bó bệnh lá. Chỉ Năm "ra lo nh" cho tôi: "Tên này n& máu nặng, anh chỉ cho hai viên Tetracycline 250mg/ ngày thôi".

Buổi tối như "giao ban", ôi đến như các anh chỉ trầm xá cho anh Y 4 viên Tetracycline vì về thì bệnh, làm được đã quá nặng, và cũng được cho chỉ Năm biệt. Thế mà sáng sớm hôm sau, công an đã kêu tôi lên gặp chỉ Năm gặp. Về nhìn thấy tôi, chỉ quát: "Tôi đã báo anh cho tetracycline 250mg hai viên một ngày thôi, thì sao anh cãi lo nh tôi hả?". Sau đó là hàng chuỗi như chỉ nghĩa thì ra: nào là cần tình dụng được cho thành phần có n& máu về cách máu, về nhân dân... Tôi chỉ còn cách duy nhất và cũng là cách mà anh em tù "c& i t& o" chúng tôi thì bệnh áp dụng để cho qua cần đó là như n& khuy&t để m và h&a sẽ rút kinh nghiệm cũng như sẽ không vì phạm chỉ như ng&n sau nữa.

Trên được trầm lo& phòng, tôi thấy n& chán n&n, vô duyên nói đau vào tâm não. Như xót xa thì bệnh cần cho các bệnh tù cần chúng tôi n&u chỉ ng& may bệnh tại n&n hay bệnh về ng& một thì bệnh gì đó dù chỉ là cần máu hay ki&t sẽ là thấy con được đi về phía bên kia sẽ n& đi (nghĩa để a) đã chỉ đón bệnh cần, vì bệnh cần ai cũng sẽ là n& máu...

Bên cần như trầm xá là phòng cách ly dành riêng cho sẽ người bệnh lao phổi nặng cần chữa bệnh. Lúc tôi mới thì, bệnh phần cần đã về vào thì không thể ba; bệnh xá không có thuốc cần. Thế như thọ ng& thân nhân như thăm nuôi, ki&m được vài lo streptomycine 1g. Hôm qua như trầm xá chích, về một ai n&y để hân hoan như về cần được thuốc tiên... Đêm tôi n&m nghe nghe như n&m chỉ phòng cách ly sát bên trầm xá ho húng như ng&, kh&c như bệnh bãi thấy cũng ghê quá. Thấy về y, tôi đến như anh em mới người mang kh&u trang để gi& về sinh, phòng lây sang người khác.

Tiếng hú giữa đêm khuya

Tác Giả: BS Trần Quý Trâm

Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 19:57

Như vậy, tôi cũng thấy yên tâm, đỡ ngán phần nào. Nhưng niềm vui, hy vọng của họ cũng chỉ là ánh sáng của con đom đóm, vì đôi gì thân nhân của họ kiêu m ra thu c và lên thăm họ thấy ng xuyên đ c. Hy vọng, niềm vui lại tàn dần theo tiếng c n ho và sự suy kiệt dần mòn của c th . Tôi chia họ thấy ai ra khỏi khu nhà cách ly để trở về nhập vào khối anh em lao động như lúc họ mới đến trại. Tất cả những bệnh nhân lao phổi đều uống thuốc kháng sinh em b n tù bó chặt thân xác bằng chiếc chiếu để mang dần bên kia sân để, để ng ỏ đó với những ng ỏ đã đến trại c.

Trong số những ng ỏ bị nh ả cách ly có anh Nguyễn Văn Năm bị Hemoptysis. Trong cơn th anh bị mất máu rồi t n ng và không còn sức sống. Mất đêm anh bị đau họ ch u bên phổi. Đó là triệu chứng báo “Viêm ruột thừa cấp”. Tôi lên báo cáo công an và ch Năm, triệu chứng trầm xá: “Ngày mai có xe về Đà Nẵng, xin cho đem anh Nguyễn Văn Năm về, nhập viện để mổ, thì mới cứu được”. Những tất cả họ đều uống thuốc và cho là: “Tên này có n máu nặng với cách mổ ng, với nhân dân, anh chia không được thì để cho nó chết”.

Với phần tôi, bao nhiêu kim ch , tôi đem theo lên năm ngoái lúc bị bắt, đều đã dùng hết. Do đó tôi không thể mổ được. Với lại bệnh nhân bị huyết áp họ n ng, sự bị choáng và t vong. Nếu mình liều lĩnh mổ mà không có một chút xíu ph ả ng tiến chứng choáng nào trong tay. Một ngày sau bệnh anh Nguyễn Văn Năm co cứng, càng ngày càng phình to. Anh thấy không nổi, tôi phải dùng syringe rút bớt nước ra, thấy những qua ngày hôm sau, bệnh anh Năm lại triệu chứng lên, có phần to hơn. Đúng là ruột thừa đã bị vỡ màng, và là Peritonite aiguë. Tôi lại lên n n t công an quân giáo rồi lại đến ch Năm (triệu chứng trầm xá), những tất cả họ đều thấy ng th ng t ch i và còn nói với tôi: “Đó là tên có n máu nặng với cách mổ ng với nhân dân. Cứ để cho nó chết”

Tôi vô cùng thất vọng và trở về, ghé ch anh Năm để thăm bệnh. Anh níu tay tôi, thì thào: “Bác sĩ cứu tôi với, tôi còn về trại và 5 đứa con còn nhỏ dại, để ng để tôi phải chết n n i này bác sĩ ỏ”. Tôi an ủi anh: “Anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng xin với công an quân giáo và triệu chứng trầm để cho anh được chuyển về bệnh viện Đà Nẵng chữa trị”. Tôi xin thuốc của anh em lấy chai serum, lấy lọ thuốc sinh và lấy ống valium 10mg. Tôi đã dùng hết cho anh. Tôi nghe tiếng anh hét lên đau đớn mà lòng buồn vô hạn. Những cũng đành bó tay, không làm gì để giúp cho anh được c. Không còn một thứ thuốc gì để lo cứu anh nữa.

Những ngày sau đó anh Nguyễn Văn Năm yếu dần. Anh được đưa vào phòng hồi sức trong một phòng khám để chờ đợi dành cho những ng ỏ “có nhiễm n máu”. Căn phòng hồi sức không thấy nào thấy ng t ng đ c. Mọi lần tôi đến khám bệnh, ruồi bay lên tiếng đàn. Tiếng vo vo tiếng nh b ả ong. Ng ỏ bị nh n m l n với phân và nước tiểu, khai th i đ n ói m a. Đã trải qua nhiều ngày đêm, anh nằm yên la th m thi t. Bệnh anh càng triệu chứng to hơn, tôi chỉ làm pontion lấy nước và cho anh uống thuốc ng . Những khi hết thuốc, anh càng kêu la th ng thi t: “Bác sĩ ỏ, cứu tôi với. Tôi còn về trại và 5 con thơ”.

Tiếng hú giữa đêm khuya

Tác Giả: BS Trần Quý Trâm

Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 19:57

Đêm nay là đêm 30 tết. Chúng tôi ngồi trộm ngâm bu n t i bên c nh lò than. Tiếng n lách tách c a viên than h ng lóe sáng, soi rõ m y b m t tang th ng c a chúng tôi. Tôi đang hình dung ngày m ng M t t t, v ch ng và các con đi chùa, hái l c đ u năm. Rồi tôi s ì xì cho các con tôi nh ng đ ng tí n m i, nói v i v tôi nh ng l i chúc h nh phúc gia đình và cho riêng nàng-Chao ì là h nh phúc.

M t tiếng s m n to chát chúa làm tôi t nh gi c m đ p. L n trong gió m a, m t tiếng hú thê l ng vang lên: “Bác sĩ ì! C u tôi v i. Tôi đau quá,.. Ch t m t, c u tôi, Bác sĩ ì...” Tôi nói v i m y anh bên c nh: “Có l đêm nay anh Năm s ì đi”. Chi u hôm qua tôi t i thăm b nh th y anh n m thoi thóp, h p h i. Đôi m t m to, anh nhìn tôi c g ng th u thào: “Bác sĩ c u tôi, ch t...” Tôi đã ã a n c m t, khóc th m vì tuy t v ng không còn cách gì c u đ c m ng anh... M y ngày nay, anh đã đ c nuôi b ng d ch chuy n. Khi b ng anh căng c ng quá, tôi làm pontion, l y ra t ng lít n c, v i hy v ng mong manh kéo dài h i th cho anh đ c lúc nào hay lúc đó...

Tiếng hú giữa đêm khuya

Tác Giả: BS Tr&n Quý Tr&m

Thứ Sáu, 18 Tháng 5 Năm 2012 19:57

Và rồi, giữa đêm vắng sáng, mỗi lúc tiếng kêu của anh yêu đương đi ch& còn là những thanh âm ngọt ngào th& thi&t. Anh Nguyễn Văn Năm đã ra đi, bỏ lại vợ con. Mỗi người cho tr&n ai kh&n kh&. Anh Năm đã chết vì sự c& tình của những người con coi tr&i tù, những con người cũng là người, những người không có trái tim, không có những rung động xúc cảm của con người. Họ tàn ác vô nhân đã chiếm đoạt những ngõ ngách tâm hồn - Những con người g&- Có lẽ sự tàn ác cũng chết đi rồi, không còn gì để vượt lên trên để cách gi&t người này n&a. Quả thật những sự gi&t người trong lòng, vô nhân. Đúng là siêu việt. Người Qu&c gia ch&a th& và không th& nào so sánh được với những sự tàn ác, bất nhân.

Sáng morning M&t t&t, cảm nhận bão nhiệt đới ngày hôm qua đã du b&t, b&u tr&i xám xịt. Tiếng hàng cây đổ xiêu v&o, những ngang xung quanh tr&m xá. Tôi cảm thấy mệt mỏi, th&n th& vì cảm đêm không ngủ được, vì nh& nhà, và cũng vì tiếng kêu rên th& những của anh Nguyễn Văn Năm. Qua khung cửa sổ để cửa rào b&ng những sự kiện gai đ&n xéo, ch&ng ch&t, tôi nhìn thấy một đám tang đi qua. Thân xác anh Năm để cửa bó trong một chiếc chiếu, có vẻ đã hơi cũ, để cửa ràng buộc r&t k&. Hai người (b&n tù) khiêng hai du b&ng một đòn tre. Họ l&i l&om b&om trong những bụi làm vắng tung t&e những bụi nh&y nh&a lên con đường tr&c s&n. Họ đang khiêng một xác chết. Đám tang cô đơn, không có tiếng khóc. Họ yên lặng khiêng anh Nguyễn Văn Năm v& nghĩa để dành cho những người tù x&u sự bên kia đời. Nếu đây, một huy&t để đã để cửa người ta đào s&n thì mấy ngày trước. Thôi, đã xong một kiếp người.

Vĩnh Biệt Anh Năm.

HOUSTON, THÁNG 5 -2006

BS B&Q Tr&n Quý Tr&m

Y sĩ tr&ng L&D 11 B&Q